

Tvoj príbeh úžasný, náš Pane,

v srdc hĺby dojíma vždy nás.

O ceste lásky rozmýšľame,

čo dovedla Ťa v slávy jas.

Nik nemal s Tebou súcit, Pane,

nik nechcel v srdci niesť Tvoj žal.

Len hanbu, posmech, oplývania,

zlosti blend Ti človek dal.

Ó, deň ten bôľu najhlbšieho!

Kto môže strasť tú vyskúmať?

Keď hrôzu hnevu bezodného,

si, Pane, ráčil ochutnať.

Tak v strastiach všetkých skúseného,

muž bolesti, Ty, baránok,

Ťa v láske, ktorá nezná zlého,

v smrť niesol Tvojej nohy krok.

A v smrti poslušný súc toho,

čo Boh a Otec Tvoj si prial,

si mocou milovania svojho

sa ľudskej biedy podujal.

Však svätý cudzinec Ty božský,

tam, kde tak bujnel ľudský hriech,

Tys` trúchlil smútkom svojej lásky.

Či ľudská reč ju vypovie?

My klaniame sa, keď Ťa, Pane,

na ceste strastí vidíme.

Tys` niesol za nás rozhnevanie,

my s Tebou byť už túžime.

Nuž, Spasiteľa vytúžený,

muž bolestí, Ty, prísť už ráč!

Príď, Vykupiteľ požehnaný,

nás domov, k sebe už si vziať!